

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Η ΕΦΟΔΟΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Καθώς έπεφε η νύχτα στο πεδίο της μάχης, της αμφιβόλου ακόμη, άφίωνα τον Ρωσικόν στρατόν εις μίαν κρίσιμον θέσιν, ο στρατηγός πρίγκιψ Ρουκίν, ο διοικων την άριστεράν πτέρυγα, αισθανόμενος ότι έκλυτο από τον εχθρό, διέταξε τους ολίγους κοζάκους, οι όποιοι του άπέμειναν, να κάμουν έφοδο. Έπρόκειτο τί νομίζετε; Νά μετατοπίσουν 2 χιλιάδας Τούρκους, ισχυρώς όηρωμένους στο χωρίον Κάρκοβον, και ν' άνοίξουν δρόμο στα Ρωσικά στρατεύματα όπως βαδίσουν κατά της Πλέβνας.

Ο πρίγκιψ ήξειρε πως η προσπάθεια αυτή ήταν δυσκολωτάτη. Οι Τούρκοι στρατιώται, οι κατέχοντες το χωρίον, απέτλειον μέρος της ιδιαίτερας φρουράς του Σουλτάνου και ήσαν όλοι κάτι πελώριοι άνδρες, οι όποιοι δεν εξεπλήσσοντο για τίποτε, δεν έφροβούντο τίποτε και ως μόνη όσχην είχαν να μη άφίανουν ποτέ έχθρον κατά γης, χωρίς να του γαρέξουν στα νύχτα με το μαχαίρι των την έρυθράν ήμισέληνον! Τα ήξευρεν αυτά ο πρίγκιψ και όταν άπεφάσισε να έπιστείλει έναντιών των άγρών αυτών τους παντοκοσίους τελευταίους του κοζάκους, ήξειρε καλά ότι τους έστειλε όλους σε βέβαιο θάνατο.

Έν τούτοις έκάλεσε τον λοχαγόν του, τόν Σέργιον Φριττώφ, ένα ώραϊον ξανθόν, με μάτια καταγάλανα, έως 25 έτών ήσαν, και του ειπε ψυχρά :

— Κύριε λοχαγέ, θα λάβετε την τιμήν να κάμετε μίαν έφοδον. Θα άπολύσετε τους ίππους σας όλοιαγώς κατά του χωρίου Καρκόβου, το όποιον κατέχει το έχθρικόν πεζικόν. Έάν κατορθώσετε να τους πάρετε αυτήν την θέσιν, θα τους διασπάσετε και ο στρατός μας θα σωθή. Άλλά θα κτυπηθήτε κατ' αναλογίαν ενός έναντιών τεσσάρων.

Έάν το πάρετε το Κάρκοβον, και εάν έλευθερώσετε την διάβασιν, να χτυπήσετε την καμπάναν της έκκλησίας και εγώ θα ειδοποιηθώ. Έάν δεν άκούσω κανένα ήχον, θα ένοήσω ότι ο Ρωσικός στρατός ένικηθη και ότι κανείς από σας δεν έμεινε ζωντανός.

Ο λογαγός κατέβατε σιγά σιγά το ύψωμένο σπαθί του εις σημεϊον όπακοής. Ήτο τραχύς στρατιώτης ο λογαγός Φριττώφ, με όλον το γλυκό ως γυναικείον βλέμμα του. Και με φωνή σιγαλή έψιθύρισε άπλωσ :

— Η Καμπάνα θα χτυπήση!

**

Η σφαίραις πέφτον σαν βροχή γύρω άπ' τους Κοζάκους, των όποιών τα άλογα πηδούν ψηλά, μανιώς, με άφρους στο στόμα! Σ' ένα νεύμα του Φριττώφ, μία όγλοβού δαιμονιώδης άντήχησε στον άέρα, και ο σκοτεινός όγκος των ίππέων όρμησε με καλπισμό, για να περάση το γέμαρρο του Καρκόβου. Όταν οι στρατιώται της Σουλτανικής φρουράς ειδαν έπερχομένη αυτή τη λαίλαπα, και οι γενναίότεροι άκόμη έσπίρησαν. Η σύρραξις υπήρξε φοβερά. Κάθε σπαθιά έκοβε κι' ένα κεφάλι, κάθε πυροβολισμός έσπριγγε κι' ένα άνδρα :

Οι Κοζάκοι άπεδεκατίχοντο. Έν τούτοις ο Τούρκος στρατηγός βλέπων κλονιζόμενας τας τάξεις των στρατιωτών του, υπεχώρησεν όπισθεν του χωρίου και συνεκεντρώθη εκεί. Το Κάρκοβον κατελήφθη από τους Ρώσους. Ο έχθρος όμως δεν διεσπάσθη. Ο Φριττώφ έφρίαζε από όργη.— «Ο στρατός ήμπορει να σωθή από σας!» του ειχε πει ο στρατηγός. Με κάθε λοιπόν τρόπο έπρεπε να εξακολουθήση η έφοδος αυτή, η όποία έκαμε τον έχθρον να υποχωρήση, αλλά χωρίς να διασπασθή. Άλλά πως να συνεχισθή η έφοδος, άφου η ίλη ειχε καταντήσει να περιορισθή σ' ολίγους ίππεις μόνον :

Ο λογαγός συνεκέντρωσε τότε τους κοζάκους του επί της πλατείας του Καρκόβου και τ' εις έμέτρησε. Ήσαν 60 μόλις. Όλοι οι άλλοι ήσαν νεκροί, εξαπλωμένοι στους δρόμους του χωριού. Οι ίπποι, έλεύθεροι ίππέων, έγύριζον άπ' εδώ κι' άπ' εκεί. Πολύ λίγοι άπ' αυτούς ειχαν τραυματισθή.

Η νύχτα ειχε άπλωθή καιά. Ο λογαγός έμεινε κατηφής και συλλογισμένος πολλήν ώρα, γεμάτος στενοχώρια και άπόγνωση. Έξαφνα μια ιδέα, άλλόκοτη ιδέα, πέρασε μέσα άπ' το ταραγμένο πνεύμα του.— «Θά εξακολουθήσουμε την έφοδο!» έφώνησε, μιλώντας μόνος του. Και άμέσως γύρισε προς τους στρατιώτας του και διέταξε :

— Νά πάτε να μαζέψετε όλους τους νεκρούς, όσοι έπεσαν και όλους τους ίππους όσοι τριγυρίζουν εδώ γύρω. Κατόπιν να τοποθετήσετε νους νεκρούς πάνω στις σέλλαις των άλόγων και να τους δέσετε καλά με τα λουριά!...

Φρίχη κατέλαβε τους κοζάκους! Τι ήσαν αυτά που ειχε ο λογαγός; Μήπως έτρελλάθηκε; Νά ταράξουν έτσι την ειρήνη νεκρών, τόσον ενδόςον! Για μία στιγμή έδίστασαν.— «Έλα! γοήγορα!» έπανελάμβανε ο λογαγός έπιτα-

